

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อประกอบกับสภาพอากาศเย็นก็จะช่วยให้มีการออกฤทธิ์มากขึ้น ช่วงที่เกิดสภาพแล้งดังกล่าว มีผลกระทบต่อการสร้างตัวได้ แต่เหตุผลที่จะใช้อธิบายการออกฤทธิ์ในการนี้ นั้นยังไม่ชัดเจน อย่างไรก็ตามการใช้สารละลายน้ำเจี๊ยบเดิบโต เช่น สารพาโคลบิวทร่าโซล (paclobutrazol) ซึ่งจะยับยั้งผลของจินเบอร์ลินในการส่งเสริมการยืดของยอดในต้นไม้ผลหลายชนิด โดยจะใช้ในการบังคับการออกฤทธิ์ไม่จำเป็นต้องให้พืชนั้นผ่านช่วงแล้งก่อน ซึ่งการใช้สารดังกล่าวสามารถใช้ทดสอบความต้องการในช่วงแล้งได้

6. ปริมาณธาตุอาหารพืช ในช่วงระยะการเจริญด้านระบบสืบพันธุ์มีกระบวนการต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย ซึ่งในแต่ละกระบวนการมีความต้องการปริมาณสารประกอบคาร์บอโนไซเดต จำพวกแป้งและน้ำตาลเป็นจำนวนมาก ดังนั้นสารประกอบดังกล่าวที่ถูกใช้ไปในการเจริญเดิบโตทางลำต้น กิ่ง ใบ และราก นั้นยังคงเหลืออยู่อีกจำนวนหนึ่ง เพื่อใช้ในการเจริญและพัฒนาดอกผล เมล็ด หรือส่วนของโครงสร้างสะสมอาหาร เมื่อพืชมีการเจริญเดิบโตทางด้านลำต้น ใบ และรากมากกว่าการเจริญทางด้านระบบสืบพันธุ์ แสดงว่าสารประกอบพาราคาร์บอโนไซเดตได้ถูกนำไปใช้ในการสร้างส่วนของลำต้นให้อวนน้ำ ใบกว้างแต่บาง การออกฤทธิ์ติดผลลดลงไป โดยปกติไม่ผลมีการสะสมอาหารมากจะช่วยในการออกฤทธิ์ที่สมบูรณ์มากขึ้น เช่น แอปเปิลเมื่อได้รับธาตุในโตรเจนมากจะทำให้มีการเจริญทางลำต้น กิ่ง ใบ และรากมากทำให้เป็นการเพิ่มรั้งเงาในทรงพุ่มทำให้การออกฤทธิ์ติดผลลง (Jackson & Looney, 1999) ดังนั้น ต้นไม้ผลที่อยู่ภายใต้สภาพที่เหมาะสมต่อการสังเคราะห์แสง หากมีการให้ปุ๋ยในโตรเจนมากพืชจะเจริญเดิบโตทางลำต้น กิ่ง ใบ และรากมากกว่าการออกฤทธิ์

ทฤษฎีการออกฤทธิ์และการบังคับการออกฤทธิ์ของไม้ผล

มีการสนใจเรื่องการออกฤทธิ์ของพืชมาตั้งแต่ปีค.ศ. 1850 เป็นต้นมา ได้มีการทดลองค้นคว้าในแง่ต่างๆ หลายอย่างด้วยกัน ปัจจุบันยังไม่มีเครื่อง rab เรื่องการเกิดออกฤทธิ์แน่นอน เพียงแต่เชื่อว่าการเกิดออกฤทธิ์เกี่ยวข้องกับอาหาร ในที่นี้หมายถึงอัตราส่วนระหว่างคาร์บอโนไซเดตและไนโตรเจน (C/N ratio), ออร์โมน และความเครียด (stress) ของพืช

1. อัตราส่วนระหว่างคาร์บอโนไซเดตและไนโตรเจน

จากการทดลองของกรัสและเกรบิล (Kraus & Kraybill, 1981) ทำการทดลองวิเคราะห์มะเขือเทศที่ทดลองออกเป็น 4 ส่วน โดยดูปริมาณของคาร์บอโนไซเดต และไนโตรเจน เป็นหลักในการพิจารณาสรุปการออกฤทธิ์และติดดอกเป็น 4 สภาพ คือ

1.1 ถ้าในไนโตรเจนมากเกินไปเมื่อเทียบกับคาร์บอโนไซเดต ไม้ผลจะมีการเจริญทางลำต้น กิ่ง ใบ และรากเท่านั้น อาจไม่มีจุดกำเนิดดอกให้เห็น

1.2 ถ้าคาร์บอโนไซเดตเพิ่มขึ้นแต่มีจำนวนจำกัด ในไนโตรเจนลดน้อยลง พืชจะมีการเจริญทางลำต้น กิ่ง ใบ และรากสูงสุด แต่จุดกำเนิดดอกไม่เกิดขึ้น

1.3 ถ้าcarboไฮเดรตสูงในโตรเจนปานกลาง การเจริญทางกิ่งใบจะลดลงอย่างเห็น

พืชจะออกดอกและติดผลดีที่สุด

1.4 ถ้าcarboไฮเดรตสูงมากและในโตรเจนน้อยมากจนขาดแคลน การเจริญทางกิ่งใบ และรากจะลดลงทันที แต่มีการออกดอกและติดผล ซึ่งภายหลังดอกและผลจะร่วง

2. ออร์โมนพืช

ปัจจุบันนี้พบว่าการออกดอกของพืชเกี่ยวข้องกับออร์โมนหลายชนิด ได้แก่

2.1 จิบเบอเรลลิน พบร่วมกับการออกดอกของพืชอย่างมาก มะม่วง ส้ม มะพร้าวเบอร์รี่ ท้อ แอปเปิล และเชอร์รี่ จะออกดอกได้จะต้องมีสารจิบเบอเรลลินในพืชลดน้อยลง ซึ่งจากจิบเบอเรลลินเป็นออร์โมนที่ช่วยกระตุ้นให้เกิดการเติบโตทางกิ่งใบ

2.2 เอทิลีน กระตุ้นการออกดอกของสับปะรด แต่พบว่าในพืชอื่นนั้น เอทิลีนมีผลกระตุ้นให้ออกดอกน้อยมาก

3. ความเครียดของพืช

เมื่อพืชเกิดความเครียด (stress) จะซักนำให้เกิดการออกดอกได้ ความเครียดของพืชอาจเกิดได้จากหลายสาเหตุ เช่น จากระดับน้ำในดินลดลง ทำให้เกิดการขาดน้ำส่งผลกระทบต่อระดับออร์โมนในต้นพืช และกระบวนการทางเมแทบอลิซึมเปลี่ยนแปลงไป หรืออาจเกิดจากอุณหภูมิต่ำ เนื่องจากพืชหลายชนิด เช่น มะม่วง ลิ้นจี่ ลำไย แอปเปิล และสาลี เมื่อได้รับอุณหภูมิที่ต่ำติดต่อกันช่วงระยะเวลาหนึ่งจะออกดอกได้ แต่ก็มีพืชบางชนิดต้องการอุณหภูมิที่สูง ในการซักนำให้เกิดตัวดอก เช่น มะลิ ผักกาดหอม เป็นต้น

ในการออกดอกของพืชเป็นการเปลี่ยนสภาพการเจริญทางใบมาเป็นการเจริญทางด้านระบบทับพื้นธุ ไม่ผลหลายชนิดจะมีการเจริญเพียงอย่างใดอย่างหนึ่งในช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น โดยไม่สามารถมีการเจริญพร้อมกันทั้งสองด้านได้ พืชเหล่านี้เมื่อมีการออกจะไม่มีการเจริญทางด้านล่างต้น กิ่งใบ และราก ถ้ามีการเจริญทางด้านกิ่งใบก็จะไม่มีการออกดอก ดังนั้น การบังคับการออกดอกของไม้ผลเหล่านี้ จึงทำได้โดยการลดการเติบโตทางด้านกิ่งใบ เช่น งัดหัวปุยที่มีชาตุในโตรเจนสูง งดการให้น้ำก่อนการออกดอก ซึ่งมีผลทำให้การเจริญเติบโตทางด้านกิ่งใบลดลงไป นอกจากนี้วิธีการอื่นๆ เช่น ในการทำลายส่วนห่ออาหาร (phloem disruption) สามารถซักนำให้เกิดการออกดอกในไม้ผลอาจทำได้โดย การควันกิ่ง (girdling) การทำรอยแพล (scoring) การควันเปลี่ยนเป็นวงแหวนรอบต้น (ringing) การลอกเปลี่ยนแล้วใส่เปลือกกลับทิศ (bark inversion) และการรอบเปลี่ยนเป็นส่วนๆ รอบต้น ดังนั้น การทำให้เกิดผลกับส่วนห่ออาหาร ทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายอาหารที่ได้จากการสังเคราะห์แสงชั้ลง ที่ทำการสะสมอาหารและออร์โมนเหนือรอยแพล จนซักนำให้เกิดการออกดอกได้ การซักนำนี้จะเกิดเฉพาะกิ่งเท่านั้น ซึ่งเกิดชั่วคราว เมื่อห่ออาหารที่ถูกрубกวนเข้าต่อกันกระบวนการลำเลียงก็กลับคืนสภาพปกติในที่สุด การกระทำด้วยวิธีการต่างๆ เหล่านี้เป็นการกระตุ้นการออกดอก